

PRINTED IN POLAND.

WROBLE NA DACHU

CENA
30
G R.

1868/3010

Nr. 30. (371) 25. VII. 1937. Rok VIII. Cena dla Czechosłowacji Kć. 1.20. Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

KRAKÓW UCZY SIĘ CHODZIĆ.

— Mój Działus ma już półtora roku i jeszcze nie umie chodzić — możeby pan zecheiał przy sposobności i jego też nauczyć!?

Rys. Charlie. Kraków

W rocznicę hiszpańskiej wojenki.

Posiedzenie

Komitetu Nieinterwencji otwarte!

Panowie, otwieram posiedzenie!
Panowie, wszak wiadomo, że nie
dopuszczymy do dalszej wojny,
boć świat musi być spokojny
A więc do debat bez czasu straty.
Głos mają... armaty!

Rym do „Hiszpan”.

Niemiec, Moskal i Anglik wiedli spór,
któreśdy ma pójść mur
rozgraniczający interesów domeny
w kraju Don Kiszota i Carmeny.
Na to nadechodzi typ jakiś śniady:
„Może i mnie dopuściecie do narady”.
Na to oni: „Ty tutaj tyż pan?”
Przecież ty Hiszpan!

Westchnienie Żyda hiszpańskiego.

Już ich milion zginęło,
a slychać, że to dopiero się zaczęło.
Jak się tak dalej zawezmą
Hiszpanie w Hiszpanów uboju,
to już chyba w muzeum —
szukać — gojów.

TOMMY.

Na wystawie światowej w Paryżu otwarto Pawilon Pokoju.

Rys. J. Bickels, Lond.

KARTA WSTĘPU:

Pozwolenie na noszenie broni...

Puchar Davisa na perłowo.

— Jak się masz Bratku — powiedział Tarłowski do swego przyjaciela.

Bratko, zatoczył okiem wokół — poczem rzekł czule:

— Ach, to ty Tarłosiu — no, co, jedziemy do Anglii?...

— Je — je — je — dziemy — odpowiedział Tarłowski — tylko jeszcze nie wiemy, do jakiej konkurencji nas przeznaczą...

— Co — co — co zna — zna — czy konkurencji — przecież o ile mnie pamięć nie myli — to my gramy w tenisa — wyjął Bratko.

— Grałśmy Bratku — odpowiedział smętnie Tarłowski — ale widzisz po tych Czerniowcach to odkryli w nas inne talenty — oni nas chcą posłać jako dyplomatów...

— Jako dyplomatów?

— No tak — bo nikt jeszcze zagranicą tak ostro nie występował jak my... może zaproponują nam, abyśmy wystąpili w turnieju krasomówczym Wimbledonu — kto wie?...

W tym momencie ktoś zapukał do garderoby mistrzów rakiet.

— Wejść — krzyknął Bratko.

Wszedł człowiek z płamką.

— Czy mógłbym panów prosić o wywiad?

— Kto pan jest? — zapytał groźnie Tarłowski.

— Tuwim jestem — odpowiedział pokornie przybyły — właśnie wydadę uzupełnienie do mojego słownika pijackiego. Słyszałem, że panowie w tych Czerniowcach...

— Tak, w Czerniowcach było na perłowo — mówię panu — trąś nas wyborowa mare... i wogóle jak tu grać — chcę odbić piłkę, a tu śliwowa się odbija...

— I wogóle panie Tuwim — skarży się Bratko — te Rumuny oszukują — niech sobie pan wyobrazi — te dranie grają dwoma piłkami — jak tu odbić...

— A nas było tylko dwóch — a tamtych czterech — czterech na korty, i każdy miał po dwie rakiety w ręku... To myśmy zaczęli walczyć, że to oszustwo... to oni powiedzieli, że my jesteśmy zamroczeni...

Dalszą rozmowę sportowców z poetą przerwał wysłannik związku, który oznajmił naszym rakietarzom:

— Panowie — jedźcie walczyć o puchar Davisa...

— Hurra — zawołali — musimy to oblać!

Zbliża się rozstrzygające spotkanie w rozgrywkach o puchar Davisa. Gra idzie zacięta. Bratko gra niemal przy samej siatce.

Pada piłka tuż za siatką na polu Amerykanów. Jeden z przeciwników podbiegł — wtem zachwiał się i cofnął się. Nie odbił...

Przewaga jest po stronie naszych rakietarzy... Amerykanin znowu podbiega do siatki — zbliża się do Bratki... prawie że twarzą w twarz — znowu cofa się

Hurra — Gem dla naszych!

Obaj Amerykanie chodzą jakby lekko zamgleni. Nie widzą piłek.

Tarłowski i Bratko lekko wygrywają.

Podchodzą do przeciwników, ścisną im ręce. — Tym razem Bratko chuchnął mocniej.

Amerykanie rozpostarli ręce i padli oszołomieni. Sędzia prowadzący mecz zwrócił się do naszych graczy.

— Proszę panów — niech panowie mi zdradzą waszą tajemnicę — czy to była whisky czy koniak?

— Wyborowa panie ładny — odpowiedział Tarłowski — precz z Ameryką — precz z Anglią — zaczął wołać — wygrażając pięścią publiczności i komitetowi.

Dalsze manifestacje naszych graczy przerwało wniesienie pucharu Davisa.

Bratko wyciągnął ręce. Porwał puchar — podniósł go ku ustom. Nagle zbladł i zawołał.

— Tarłosiu — kant — nabili nas w butelkę — puchar jest pusty.

Zbigniew Grotowski.

Policjant, uczący chodzić na ulicy, zafrzymuje jakiegoś jegomościa, przechodzącego ulicę wskos.

— Niech pan idzie prostą drogą — poucza policjant.

— Nie mogę — odpowiada przechodzień — jestem posłem sejmowym.

* * *

Podobno w Jerozolimie Arabowie urządzili demonstrację antyżydowską. W pochodzie nieśli transparenty z napisami: „Żydy do Polski“.

* * *

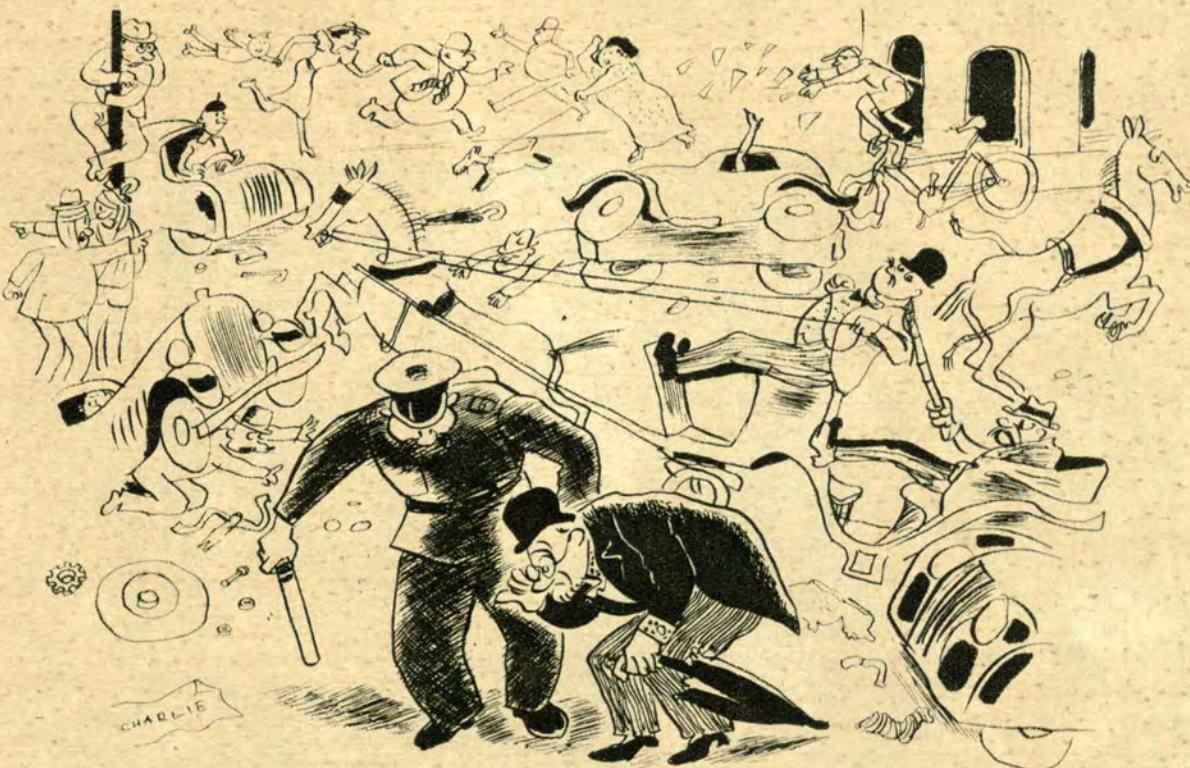
Bułgarski następca tronu, mający cztery tygodnie, został mianowany porucznikiem. Po nominacji piastunka melduje królowi:

— Najjaśniejszy panie — pan porucznik Symoen nie chce przyjmować pokarmu.

— Jeśli porucznik Symoen w ciągu godziny nie przyjmie pokarmu, zostanie zdegradowany na sierżanta — pada odpowiedź.

Pierwszy dzień nauki chodzenia.

Rys. Charlie, Kraków

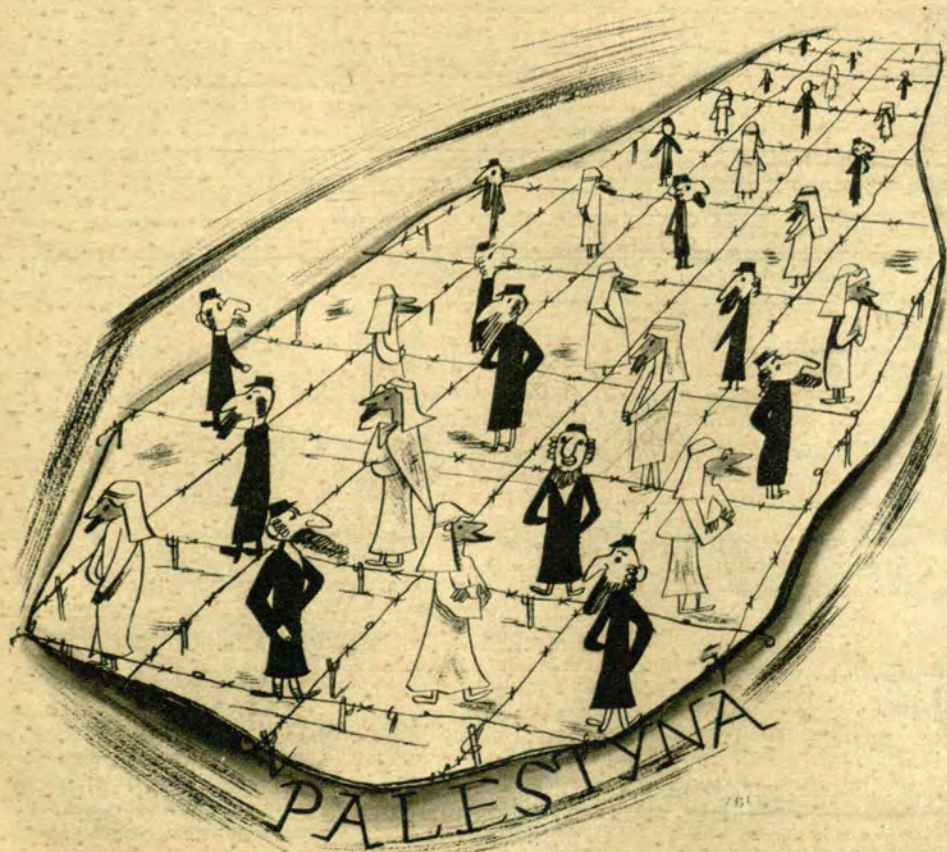

— Co pan tu zgubił do licha?!

Krótkowidz: — Ja tylko szukam miejsca oznaczonego do przechodzenia...

Idealny podział Palestyny.

Rys. M. Piotrowski, Warszawa

Jeden Arab

jeden Żyd.

Z kosza redakcyjnego.

— Król Karol wydał obiad w rumuńskim pawilonie na wystawie.

Ktoś odzywa się:

— Tak — ale ambasador Łukasiewicz nie mógłby wydać obiadu w naszym pawilonie...

— Dlaczego?

— Bo goście straciliby apetyt.

* * *

— *Atem się u(pięć)raczył!* — zawołał ojciec pięcioraczków kubańskich.

* * *

— *Takiś ty Bratku!* — wykrzyknął kapitan sportowy Związku Tenisowego na wieść o niesportowych wyczynach Bratka.

* * *

— Dlaczego Tartowski nie został wstawiony do reprezentacji?

— Dlatego, że był wstawiony!

* * *

Z prawdziwym entuzjazmem zareportowano Stalinowi, że 5-letni plan wytepienia komunistów w Rosji został na ten rok już zrealizowany w wysokości 112%. Stalin i tym razem nie był zadowolony.

— Tak nie można, towarzysze, musimy coś zostawić na następną 5-ciolatkę.

* * *

Ta sama chmura bielinków-motyli, która przeszła przez Polskę, również pojawiła się nad Sowietami. Oto komunikat w tej sprawie „Tassa“:

„Nad zachodnią Rosją pojawiła się chmura bielinków-motyli, która upadła na jeden z kolchozów, niszcząc zasiewy. Sprawcy zostali schwytani i rozstrzelani.“

Życie pensjonatowe.

Rys. Wik, Warszawa

— Kasiu, co dzień to samo na obiad — to znudzić się może!
— Ależ państwo macie dzisiaj urozmaicenie — deszcz pada!

SEN MARA.

— Klemensiel — mówi pani Bączkowa groźnym tonem do małżonka — śniło mi się, że całowałeś młodą dziewczynę!
— A jak ona wyglądała?
— Już ty, rozpustniku, sam wiesz najlepiej!

KARJERA.

— Jestem dyrektorem więzienia, proszę pani...
— A to szalenie interesujące! Zaczął pan zapewne od prostego więźnia. (t)

TYM BYŁO DOBRZE.

— Kolasiański, powiedz mi jaką przewagę mieli nad nami starożytni Rzymianie?
— Nie potrzebowali uczyć się łaciny! (t)

PRZEWIDUJĄCA MAMUSIA.

Gdy pan Teodor wrócił do domu, zastał swą młodą żonę pogrążoną w łzach.
— Dlaczego płaczesz, kochanie?
— Twoja matka obraziła mnie!
— Moja matka? Jakto? Jest przecież teraz oddalona od nas o setki mil.
— Tak, ale przysłała do ciebie list, a ja go otworzyłam. Na końcu był dopisek: „Droga Helenko! Nie zapomnij wręczyć ten list Teodorowi!” (t)

U FOTOGRAFA.

— A czy ta moja fotografia będzie dobra napewno?
— Dobra to mało! Piękna będzie! Szanowna pani sama się nie pozna!

NALOGOWY LICYTANT.

— Proszę państwa! — woła aukcjonator podczas licytacji: jeden z panów zgubił właśnie portfel z 300 zł. Znalazca otrzyma w nagrodę 30 zł.
— Daję 40! — odzywa się z dumy jakiś nalogowy zwolennik hali licytacyjnej.

NAJSUROWSZA KARA.

— Oskarżony! Czy wie pan, jak surowa kara grozi za bigamię?
— Niestety, wiem panie sędzio. Dwie teściowe!

NAJLEPSZY DOWÓD.

— ...i jeszcze jedno pytanie, panie doktorze: czy śledzie wędzone są zdrowe?

Fraszki aktualne.

Pewni panowie o sereu hardem
lubią musztardę,
lecz po obiedzie —
więcej tak się wiedzie
to życie fajne,
że co za późno — to nadzwyczajne...

*

Niechby zakrakał się kruków chór,
ale nasz złoty stoi jak mur —
niemalą jednak to jest heca,
że kiedy złoty s t o i, miliony złotych l e c a...

*

Choć posiedzeń, komisji i komitetów było ze sto,
lecz wojna w Hiszpanji trwa już cały rok
i pewnie potrwa jeszcze dość długimi laty,
bo chociaż jest tam F r a n c o — lecz wszystko
mają gratis...

*

Lekeje chodzenia polieja prowadzi
w Krakowie — wszyscy z tego bardzo radzi,
umieją bowiem i starzy i młodzi
już wszystko!... tylko nie umieli e h o d z i ć...

WITEK.

Człowiek całe życie uczy się.

Tak — człowiek całe życie się uczy. Gdy miał osiemnaście miesięcy uczyłem się chodzenia. Byłem przekonany, że posiadam już tę sztukę w dostatecznym stopniu. Gdzie tam. — Oto idę wczoraj ulicą — zamyślony — przechodzę sobie na skrzyżowaniu ulic na wskos.

Łapie mnie policjant za ramię.
— Ja pana nauczę chodź — woła.
— Dziękuję panu bardzo, ale ja umiem — odpowiadam.
Patrzy na mnie drwiąco i woła.

— To jest chodzenie... zapłaci pan pięć złotych grzywny...

Zapłaciłem. Potem poszedłem do redakcji naszego opozycyjnego tygodnika. Napisałem zgryźliwy artykuł. Nazajutrz wezwano mnie na komisariat. Komisarz oświadczył mi:

— To jest pisanie — my pana nauczymy pisać...

Zapłaciłem pięćdziesiąt złotych grzywny. Wyszedłem na ulicę, rzuciłem na chodnik zmieciły nakaz płatniczy. Zapłaciłem grzywnę za zaśmiecanie ulicy.

Zbliżał się dzień wyborów. Wydano zakaz wyszynku alkoholów. Wszedłem do jakiegoś szynku. Zamówiłem wódkę. Przy dziesiątym kieliszku wszedł agent policyjny.

Podszedł do mnie i powiedział:

— Pan pije... hm... świetnie — my pana nauczymy pić...
Wtedy straciłem zupełnie wiarę w siebie — myślałem zawsze, że przynajmniej pić już umiem...

Tak człowiek się uczy całe życie...

* * *

Jest noc. Ciemna noc. Na mieście ani jednego policjanta. Zaczynam szaleć. Biegnę na skrzyżowanie ulic, gdzie trzeba chodzić w linii prostej. Przebiegam skrzyżowanie na wskos — potem spowrotem — jeszcze raz...

Piszę na murze hasła, jakie mi się tylko podoba, rzucam na ziemię papierki...

Nasza jest noc...

Nad ranem siadam i obliczam. W ciągu nocy zarobiłem 150 zł. Przeszedłem 50 razy na wskos skrzyżowania ulic — rzuciłem sześćdziesiąt papierków... Ha...

Jutro znowu w nocy szaleję... naprawiają pod moim domem szynę — przez całą noc stoję na ulicy tramwaju... Będę przez całą noc wyskakiwał z tramwaju przez tylne wejście... za darmo...
GROT.

Główny powód.

Rys. J. Zaruba, Warszawa

Kierownik przystani: — Wcale nie dziwię się, że ten statek nie zatrzymał się przy naszej przystani — kapitan tego statku winien mi jest 1 zł. 50 gr.!

Przygotowania do Olimpiady w Tokio

Rys. M. Piotrowski, Warszawa

Dziennikarz: — Czy robicie już jakie przygotowania do Olimpiady?

Japończyk: — Oczywiście. Właśnie pracujemy nad udogodnieniami paszportowymi dla Europejczyków. Zaczynamy od zniesienia muru chińskiego...

W SAMĄ PORE!...

Pan Januarkiewicz idąc ulicą Długą zauważył, jak jakiś niezbyt elegancki jegomość podchodzi do jakiejś pani, przedstawia się, ona go mierzy ostrym wzrokiem i idzie dalej. On się zatrzymuje, waha się i ponawia swoją próbę. Pan Januarkiewicz jest dżentelmenem, krew w nim zawrzała. Podbiegł do damy, złożył ukłon i zawołał:

— Pani pozwoli, że ja panią uwolnię od tego bezczelnego człowieka.

— Bardzo proszę, to jest właśnie krawiec, który domaga się zapłacenia rachunku.

KATAR POSTĘPOWY.

— Tatusiu, co się dzieje jak żyrafa zamoczy sobie nogi?

— Kaszle, ale dopiero na drugi rok.

ROZTARGNIONA ZUZIA

Temistokles Pęczak poznał uroczę dziewczę. Włosy miała złote, zębki, jak perelki, oczy, jak dwa brylanty — wogóle mowy niema, żeby ją z temi klejnotami wypuścić zagranicę. Dziewczę było tak słodkie i pocieciwe, że Temistokles od razu odważył się, zaprosić ją, żeby obejrzała obrazki jego pendzla. Dziewczę — zgodziło się. Nazajutrz Temistokles czekał z biciem serca od piątej, aż do północy, poczem zasnął, zmęczony czekaniem: dziewczę nie przyszło.

— Dlaczego nie przyszłaś? — pytał nazajutrz.

— Wybacz, jestem strasznie roztargniona! Ale sobie zawiążę supelek, to nie zapomnę. Przyjdę jutro.

Ale nie przyszła.

— Dlaczego nie przyszłaś? — pytał nazajutrz.

— Wybacz, jestem strasznie roztargniona. Zapomniałam zawiązać supełkę. Ale o to zawiążuję przy tobie. Jutro przyjdę napewno.

— Dlaczego nie przyszłaś? — pytał nazajutrz.

— Wybacz, jestem strasznie roztargniona. Zawiązałam supelek na chusteczce i zapomniałam, że supełki są znakiem, że trzeba o czymś nie zapomnieć. Myślałam, że mi ktoś zrobił głupi kawał z chustką. Ale dziś wieczorem zawiążę sobie na jednej pończosze cztery supełki, na znak, że mam się z tobą widzieć we czwartek, a na drugiej pięć, że o piątej godzinie. Pa, kochany!

Ale we czwartek nie przyszła.

— Dlaczego nie przyszłaś? — pytał nazajutrz.

— Wybacz, jestem strasznie roztargniona. Oglądałam pończochy i zachodziłam w głowę, czy mam się z tobą spotkać we czwartek o piątą, czy w piątek o czwartą? Ale jutro przyjdę napewno.

Ale nie przyszła.

— Dlaczego nie przyszłaś? — pytał nazajutrz.

— Ja nie przyszłam?? — zdziwiła się. — Przecież spędziłam razem taki miły wieczór... — uśmiechnęła się słodko i znacząco zarazem.

— Razem?... Miły wieczór?? — szepnął, ostupiały.

— Jakto?? Więc to nie byłeś ty??? Wybacz, jestem taka roztargniona...

B. Ziński.

NA „SZPITALCE“.

— Panie Taffet, w tej książce, którą pan mi sprzedał „Jak dojść do miliona“, brak połowy kartek.

— A pół miliona panu nie wystarczy? — zauważyła słusznie pan Taffet.

Metamorfoza samolotu Antoine-Cierplikowskiego.

Rys. G. Elb., Kraków

Model fryzury na rok 1937/8.

PODZIĘKOWANIE.

DOKTOROWI STANISŁAWOWI ROŚKOWSKIEMU za nieleczenie mnie w mej ciężkiej chorobie składa najserdeczniejsze podziękowanie wraz z całą rodziną.
Januarey Ryfel.

WYWIAD Z CHIŃCZYKIEM

Ponieważ ostatnio głośno jest o Chinach i w Chinach, postanowiłem tam dotrzeć, żeby zasięgnąć języka chińskiego. Zacząłem tedy trzeć, aż dotarłem.

Pierwszą osobą, spotkaną w Pekinie, był złoty generał.

— Jestem z Krakowa... — zacząłem.

Alc generał widocznie podejrzewał mnie, że jestem szpiegiem, bowiem krzyknął:

— Daj tasaka na chama, to go w oko!

Chciałem uciec, ale okazało się, że to po chińsku znaczy:

— Bardzo mi przyjemnie, jest pan naszym gościem.

— Z kim mam przyjemność? — zagadnąłem po francusku.

— Jestem generał Pa-Pa-Tay. Chętnie udzielię panu wywiadu. Chiny, jak pan wie, leżą w Azji. Właściwie jeszcze niezupełnie leżą, bo Japończycy jeszcze nie wygrali. Zresztą wiadomości o ich sukcesach są mocno przesadzone! Waleczymy ze zmiennym szczęściem: raz oni są górą, raz my jesteśmy dołem... Doszło do tego, że Japończycy muszą nadrabiać miną...

— Jakto?

— No, tą miną, którą podkładają pod mur Pekinu...

— Jak się skończy ta wojna?

— Jeszcze właściwie się nie zaczęła. U nas wojna zaczyna się od dwóch milionów trupów. Do dwóch milionów — to zwykłe katastrofy żywiołowe.

— Dlaczego nie możecie ich wypędzić?

— Ho, ho, łatwiej wylać naszym rzekom, niż wylać Japończyków! A poza tem my mamy japońską dumpingową broń, a ta jest doskonała, tylko ma tę drobną usterkę, że nie strzela... n. i.

MIEDZY GIMNAZJALISTAMI.

— Wiesz, poznałam takiego młodego akademika, który jeszcze nigdy nie całował.

— Oj, ja bym go chciała poznać.

— Spóźniłaś się.

Projekt strojów kąpielowych na „Święto Gór“ w „Wiśle“.

Rys. J. Bickelz, Łódź.

W okresie bezpłatnych przejazdów dzieci koleją.

Rys. M. Piotrowski, Warszawa

Ach, ty niedołęgo! Zobacz jak mąż Piekutowskiej świetnie udaje dziecko...

Na Dalekim Wschodzie.

Pod Pekinem toczą się rokowania japońsko-chińskie. Generał chiński telefonuje.

Przejmuję mnie niezmierna radość na widok niezwyciężonych kolumn doborowego wojska japońskiego, dowodzonego przez największego generała świata — jak te oddziały szybko idą naprzód. Wprost żenuje mnie obecność naszych brudnych, niechlujnych oddziałów chińskich, które swą obecnością zatrują powietrze dzielnym wojskom japońskim... Z pogardą patrzę na nasze nędzne armaty, które mają bezcelność podnoszenia swych ohydnych paszcz na żołnierzy waszej wysokości... Z prawdziwym wstrętem wydaję rozkaz strzelania do przepięknych żołnierzy japońskich...

Generał japoński odpowiada:

— Panie generale — uważam dzień dzisiejszy za najszczęśliwszy dzień mego życia. Niech żyje armia chińska. Złorzeczę moim samolotom, które będą rzucać bomby na doborowe oddziały chińskie...

Generał chiński:

— Błogosławie wasze samoloty, które wyniszczą nasze tchórzowskie dywizje — niestety nasze głupie armaty przeciwlotnicze są tak podłe, że muszą strzelać do waszych wspaniałych orłów powietrza...

Generał japoński:

— Panie kolego, życzę panu zwycięstwa! Nawzajem! Proszę kłaniać się żonie i cesarzowi.

Komplikacja dyplomatyczna.

Rys. Wik, Warszawa

— Guciu, nie zapuszczajmy się za daleko na morze, bo nas jeszcze jakiś krążownik hiszpański zaatakuje!...

„WROBLE NA DACHU”, TYGODNIK SATYRYCZNO-HUMORYSTYCZNY, WYCHODZI W KAŻDĄ NIEDZIELĘ W WARSZAWIE I KRAKOWIE.
PRENUMERATA KWARTALNA 3 ZŁ. 50 GR.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: KRAKÓW, ULICA WIELOPOLE 1. TELEFONY: 150-60 do 150-66. — WARSZAWA, KRAK. PRZEDMIEŚCIE 9.
TELEFONY: 551-90, 551-91, 551-92. NUMER KONTA W P. K. O. W KRAKOWIE 411.000.

KIEROWNIK ARTYSTYCZNY I REDAKTOR ODPOWIEDZIALNY: ANTONI WASILEWSKI, WYDAWCA: SPÓŁKA WYDAWNICZA „KURYER”.
ZAKŁADY GRAFICZNE „ILUSTROWANEGO KURIERA CODZIENNEGO” POD ZARZĄDEM FELIKSA KORCZYŃSKIEGO W KRAKOWIE R. 1937.
Reklamacje w sprawie nieotrzymania lub późnego doręczania egzemplarzy należy wnieść niezwłocznie, pisemnie, do Urzędu Pocztowego (doręczeniowego), a nie wprost do Administracji.